

Arrest

nr. 148 221 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 15 september 2011 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 oktober 2011 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Bij aangetekende zending van 15 december 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Op 2 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekster aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 december 2012 ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 januari 2014 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 131 167 van 9 oktober 2014 vernietigde de Raad de beslissing van 23 januari 2014.

1.7. Op 31 oktober 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 13 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[L.A.][...]

[L.N.][...]

[L.S.][...]

[D.S.][...]

[L.A.][...]

[L.T.][...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02.01.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor [L.N.] werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 30.10.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het beroepsgeheim.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De beslissing van 31.10.2014 is gebaseerd op een medisch advies van 30.10.2014.

De arts-adviseur onderzoekt de medische situatie van verzoekster en doet uitspraak over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in Servië.

De arts-adviseur doet hierbij klaarblijkelijk uitspraak over zaken die niet tot zijn bevoegdheid behoren door zich baseren op gegevens waartoe hij geen toegang dient te hebben.

Zo verwijst hij naar verklaringen van verzoekster in het kader van haar asielaanvraag gedaan, dat haar ouders en broer in Servië verblijven. Dit leidt tot het besluit dat verzoekster in Servië opvang en hulp zou kunnen krijgen.

Het is namelijk zo dat deze verklaringen zijn afgelegd voor het CGVS waar het principe van vertrouwelijkheid geldt (punt 3 gehoorhandvest CGVS) :

“Hij [de protection officer] benadrukt de vertrouwelijkheid van de verklaringen die in het kader van het gehoor zullen worden afgelegd, en van elk element van het dossier. Er wordt geen informatie meegedeeld aan personen/instanties door wie de asielzoeker vreest vervolgd te worden. Deze vertrouwelijkheid wordt gegarandeerd overeenkomstig de Belgische wetgeving, inclusief beroepsgeheim.”

De vraag stelt zich hoe DVZ toegang heeft tot deze vertrouwelijke informatie en vervolgens stelt de vraag zich of DVZ verklaringen van verzoekster in het kader van haar asielaanvraag gegeven, zonder meer, kan overmaken aan een arts-adviseur.

Dient DVZ en vervolgens de arts-adviseur toegang te hebben tot deze vertrouwelijke informatie om zijn beslissing/advies te vormen?

Verzoekster meent dat het antwoord hierop negatief is.

Het CGVS is een onafhankelijke asielinstantie die zich niet hoeft te verantwoorden t.o.v. DVZ.

DVZ is namelijk in veel gevallen, ook in casu, de tegenpartij die beslist over het al dan niet toegang verkrijgen tot het grondgebied.

Aldus komt artikel 458 van het strafwetboek in het gedrang :

“Geneesheren, heilkundigen, officieren van gezondheid, apothekers, vroedvrouwen en alle andere personen die uit hoofde van hun staat of beroep kennis dragen van geheimen die hun zijn toevertrouwd, en deze bekendmaken buiten het geval dat zij geroepen worden om in rechte (of voor een parlementaire onderzoekscommissie) getuigenis af te leggen en buiten het geval dat de wet hen verplicht die geheimen bekend te maken, worden gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van honderd [euro] tot vijfhonderd [euro].”

Het beroepsgeheim is geschonden door de CGVS, beroepsgeheim dat hij zichzelf heel duidelijk oplegt in het handvest.

De gegevens, die werden verkregen door schending van het beroepsgeheim, werden in casu gebruikt als motivering om een afwijzende beslissing te nemen.

Bijgevolg, meent verzoekster dat de bestreden beslissing ernstige gebreken vertoont in de materiële motivering en dat er kennelijk onredelijk gehandeld is, aldus dient de bestreden beslissing te worden nietigverklaard."

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of in het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Servië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster zelf verweerder in kennis stelde van het feit dat haar broer en ouders in Servië verblijven. Haar betoog dat verweerder slechts over deze inlichtingen kon beschikken omdat een ambtenaar bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beroepsgeheim miskende mist dus feitelijke grondslag.

Verzoekster maakt verder niet aannemelijk dat een, in het kader van een op medische gronden ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, door verweerder aangestelde controlearts bij de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen niet vermag gebruik te maken van inlichtingen die een vreemdeling die verzocht op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd reeds aan verweerder meedeelde in het raam van andere aanvragen of procedures.

Tevens moet worden aangegeven dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder aanstelde om een advies te verlenen inzake verzoeksters aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zich niet beperkte tot de vaststelling dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft voor haar in Servië toegankelijk zijn omdat zij er kan terugvallen op de hulp van haar ouders en broer. Deze arts heeft er in eerste instantie op gewezen dat verzoekster zich kan aansluiten bij een verplichte ziekteverzekering, dat de bijdragen voor kwetsbare personen door de Staat worden betaald en dat deze verzekering toegang geeft tot de publieke gezondheidszorg. Hij heeft ook benadrukt dat indien verzoekster onmiddellijk na haar aankomst in Servië nood heeft aan medische bijstand en zij zich nog in regel moet stellen wat betreft de ziekteverzekering, zij gedurende een periode van maximum zestig dagen een recht op dringende medische zorgen kan laten gelden. Voorts heeft de ambtenaar-geneesheer gesteld dat bepaalde medicijnen in Servië gratis kunnen worden verkregen, dat verzoekster eventueel een beroep kan doen op sociale bijstand en dat niet blijkt dat haar echtgenoot niet via een inkomen uit een tewerkstelling mee kan instaan voor de kosten die verbonden zijn aan de medische

zorgen die zij nodig heeft. Deze vaststellingen, die steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken, worden niet betwist.

Verzoeksters beschouwingen laten niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Verzoekster toont ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zelf die verweerder aanstelde enig medisch geheim dat hem werd toevertrouwd, buiten het wettelijk kader waarbinnen dit is toegestaan, bekend maakte.

Een schending van het beroepsgeheim, van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Inzake de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat een door verweerder aangestelde controlearts tot de conclusie kwam dat de door verzoekster aangevoerde medische problematiek geen belemmering vormt om te reizen en met verwijzing naar bronnenmateriaal aangaf dat verzoekster geen reëel risico loopt om, bij gebrek aan een adequate behandeling voor haar gezondheidsproblematiek, in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen in haar land van herkomst. Verzoekster weerlegt de door deze arts gedane vaststellingen niet. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan op basis van verzoeksters uiteenzetting in voorliggende zaak niet worden vastgesteld.

3.2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan op te merken dat verzoekster nalaat op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat deze bepalingen werden geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK